

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 8Cob/9/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3617204165
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Legerská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:3617204165.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Legerskej a členiek senátu Mgr. Ivany Šlesarovej a JUDr. Ivety Sopkovej v spore žalobcu: žalobcu: SPP - distribúcia, a.s., so sídlom Bratislava, Mlynské nivy 44/b, IČO: 35 910 739, proti žalovanej: D. V., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G. nad G., Z. G. XXX/X, právne zastúpenej: JUDr. Pavol Trnka, advokát, so sídlom Bánovce nad Bebravou, Novomeského 1322/16, IČO: 31 142 371, v konaní o zaplatenie 11.746,45 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Partizánske č. k. 3Cb/36/2017-455 zo dňa 28. septembra 2021, takto

rozhodol:

Odvolací súd **p o t v r d z u j e** rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výrokoch I. a III.

Žalobcovi sa **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanej v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom výrokom I. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 9.584,39 Eur s 9,05 %-ným úrokom z omeškania ročne zo sumy 9.584,39 Eur od 23.12.2015 do 15.03.2016, s 9 %-ným úrokom z omeškania ročne zo sumy 9.584,39 Eur od 16.03.2016 do zaplatenia, paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v sume 40,- Eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. vo zvyšku žalobu zamietol a výrokom III. priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 63,18 %. Rozhodol tak o nároku žalobcu na náhradu škody vzniknutej neoprávneným odberom plynu vo výške 11.746,45 Eur s príslušenstvom, a to svojím v poradí druhým rozhodnutím, keď jeho skorší rozsudok bol zrušený rozhodnutím odvolacieho súdu s vysloveným právnym názorom súladným s právnymi závermi formulovanými v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Obdo/32/2018 zo dňa 29.11.2018, v zmysle ktorých zodpovednosť odberateľa plynu za neoprávnený odber plynu je objektívna a je daná vtedy, ak v rozhodnom období odoberal plyn, ktorý bol meraný meradlom s porušením zabezpečením proti neoprávnenej manipulácii, pričom pri vyčíslení takto vzniknutej škody je dôvodný postup podľa vyhlášky č. 499/2012 Z.z.

1.2. Prvoinštančný súd, viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, vychádzal zo zistenia, že žalobca je vlastníkom potrubí, cez ktoré sa vedie zemný plyn, je distribútorom zemného plynu a v prípade neoprávneného odberu plynu v zmysle ustanovenia § 82 ods. 2 zák. č. 251/2012 Z.z. o energetike je jedným zo subjektov oprávnených uplatňovať náhradu škody vzniknutej neoprávneným odberom. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalovaná neoprávnené odoberala zemný plyn, pretože zabezpečenie meradla zemného plynu proti neoprávnenej manipulácii na odbernom mieste žalovanej bolo porušené. Pokiaľ žalovaná argumentovala tým, že je právne významné z dôvodu posúdenia naplnenia znakov pojmu „porušené zabezpečenie“ skúmať to, či v dôsledku poškodenia plomby mohlo reálne dôjsť k ovplyvneniu merania, súd prvej inštancie konštatoval, že znalec Ing.

Leška na pojednávaní dňa 23.04.2019 potvrdil, že plomba bola mechanicky poškodená, čím bolo porušené zabezpečenie plynomeru proti neoprávnenej manipulácii. K námietke žalovanej, že nie každé poškodenie je aj porušením zabezpečenia plynomeru, uviedol, že poškodením plomby došlo k porušeniu zabezpečenia proti neoprávnenej manipulácii, pričom je právne irelevantné, či reálne mohlo dôjsť k ovplyvneniu meradla v dôsledku poškodenia plomby. Poukázal pritom na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej v prípade porušenia zabezpečenia meradla proti neoprávnenej manipulácii škoda vzniká samotným odberom plynu a údaje z takéhoto meradla nie sú objektívnym a spoľahlivým podkladom pre vyčíslenie skutočne vzniknutej škody.

1.3. Pri výpočte škody súd prvej inštancie postupoval podľa § 1 ods. 3 vyhlášky č. 449/2012 Z.z. (ďalej len „vyhláška“), podľa ktorej sa množstvo neoprávnene odobratého plynu vypočíta ako počet dní neoprávneného odberu plynu krát najväčší hodinový príkon plynového spotrebiča v m³/h krát denný počet hodín používania plynového spotrebiča v h/d. K spornej otázke počtu dní neoprávneného odberu plynu a denného počtu hodín používania plynového spotrebiča (žalobca pri výpočte škody vychádzal z 327 dní neoprávneného odberu, žalovaná namietala, že išlo iba o 111 dní), súd prvej inštancie vychádzal z § 1 ods. 9 vyhlášky. Konštatoval, že hoci žalovaná tvrdila, že v období od 01.04.2015 do 31.10.2015 nedochádzalo k odberu plynu, na dôkaz čoho predložila nájomné zmluvy, toto svoje tvrdenie riadne nepreukázala, hoci dôkazné bremeno zaťažovalo práve ju. Pokiaľ aj bolo v nájomnej zmluve uvedené, že v cene nájmu sú zahrnuté náklady na kúrenie v čase od 01.11. do 31.03., uvedené nijakým spôsobom nie je dôkazom toho, že by odber plynu bol vykonaný iba v uvedenom období. Prvoinštančný súd uviedol, že predmetné dojednanie v nájomnej zmluve preukazuje len to, že odber plynu vykonaný v uvedenom období je zahrnutý do ceny nájmu priestorov a nič na tom nemení ani tvrdenie svedka V. V., že kotol zapol 31.10.2015 a nájomníkom obvykle kúrili do 31.03., nakoľko tieto tvrdenia neboli preukázané. Nebolo teda preukázané, že by k odberu plynu v období od 01.04.2015 do 31.10.2015 nedochádzalo. Pretože v rámci dokazovania nebol zistený skutočný počet dní neoprávneného odberu, bolo potrebné postupovať podľa ustanovenia § 1 ods. 9 vyhlášky. Posledný fyzický odpočet určeného meradla plynu bol vykonaný dňa 11.12.2014. K zisteniu, že dochádza k neoprávnenému odberu, došlo dňa 03.11.2015 na základe vykonanej kontroly zamestnancami žalobcu. Prvoinštančný súd preto konštatoval, že počet dní neoprávneného odberu trval od 11.12.2014 do 02.11.2015, teda 327 dní. Pokiaľ ide o denný počet hodín používania plynového spotrebiča (žalobca vychádzal podľa § 1 ods. 5 písm. e) vyhlášky z používania plynového spotrebiča 16 hodín denne tvrdiac, že išlo o administratívne priestory, naproti tomu žalovaná argumentovala tým, že išlo o skladovacie priestory a preto v zmysle § 1 ods. 5 písm. c) vyhlášky denný počet hodín používania plynového spotrebiča je 13 hodín), súd prvej inštancie pri určení denného počtu hodín používania plynového spotrebiča vychádzal z reálneho využitia odberného miesta. Keďže z fotografií predložených žalovanou mal za nepochybne preukázané, že skladovacie priestory oproti administratívnym priestorom tvoria väčšinu priestorov odberného miesta, čo bolo potvrdené aj svedeckou výpoveďou V. V., pri určení počtu hodín používania plynového spotrebiča vychádzal z § 1 ods. 5 písm. c) vyhlášky, teda že denný počet hodín používania plynového spotrebiča je 13 hodín.

1.4. Prvoinštančný súd vypočítal množstvo neoprávneného plynu nasledovne: počet dní neoprávneného odberu plynu 327 krát najväčší hodinový príkon plynového spotrebiča v m³/h 5,80 krát denný počet hodín používania plynového spotrebiča 13, t.j. $327 \times 5,80 \times 13 = 24.656 \text{ m}^3$. Následne uvedené množstvo neoprávnene odobratého plynu premenil na údaj o energii. Množstvo energie vypočítal ako násobok spaľovaného tepla a množstva plynu. Spaľované teplo bolo v hodnote 10,789 kWh.m⁻³, čo žalovaná nijakým spôsobom nespochybňovala. Množstvo energie tak predstavuje 266.011,426 kWh (10,789 kWh.m⁻³ x 24.656 m³ = 266.011,426 kWh). Referenčnú cenu za jeden kWh energie vo výške 0,03522 Eur uplatnenú žalobcom žalovaná nenamietala. Preto pre výpočet škody použil vyššie uvedenú referenčnú cenu. Škoda spôsobená žalobcovi za neoprávnený odber plynu tak predstavuje sumu 9.368,92 Eur (266.011,426 kWh x 0,03522 Eur = 9.368,92 Eur). Dospel tiež k názoru, že žalobcovi patrí aj náhrada nevyhnutných nákladov spojených so zisťovaním a odstraňovaním neoprávneného odberu plynu a to v sume 140,76 Eur za zaistenie neoprávneného odberu vrátane dopravy, 40 Eur za posudok na meradlo, 15,14 Eur za overenie plynomeru G4-G6 a 19,57 Eur za opravu plynomeru, spolu 215,47 Eur, ktorých opodstatnenosť a výšku žalovaná nenamietala. Žalobcovi preto priznal 9.584,39 Eur pozostávajúcich z náhrady škody za neoprávnený odber plynu v sume 9.368,92 Eur a z nákladov spojených so zisťovaním a odstraňovaním neoprávneného odberu plynu sume 215,47 Eur. Keďže žalovaná je so zaplatením dlžnej sumy v

omeškaní, žalobcovi priznal aj zákonný úrok z omeškania podľa § 369 ods. 1 Obch. zák., a to odo dňa nasledujúceho po splatnosti vyúčtovania škody za odber zemného plynu zo dňa 07.12.2015, a tiež paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky podľa § 369 Obchodného zákonníka vo výške 40 Eur. Vzhľadom na výpočet výšky škody za neoprávnený odber zemného plynu v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal proti žalovanej nárok na pomernú náhradu trov, a to v rozsahu 63,18 %, keď úspech žalobcu v spore predstavoval 81,59 % a úspech žalovanej predstavoval 18,41 %.

2.1. Proti tomuto rozsudku v časti vo výrokoch I. a III. podala žalovaná v zákonnej lehote odvolanie a navrhla, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a prizná jej proti žalobcovi náhradu trov celého konania v rozsahu 100 %. Odvolanie odôvodnila tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP) a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP).

2.2. Uviedla, že k nesprávnemu skutkovému zisteniu na základe vykonaných dôkazov dospel súd prvej inštancie predovšetkým, keď považoval za preukázané, že na meradle odberu plynu na odbernom mieste žalovanej došlo k porušeniu zabezpečenia proti neoprávnenej manipulácii v zmysle ust. § 82 ods. 1 písm. d) ZoE. Znalec Ing. Peter Leška

v znaleckom posudku č. 644/PL- 2015 zo dňa 22.11.2015 zistil skúmaním povrchu plomby poškodenie hornej platne plomby a vyštrbenie časti krytu v blízkosti poškodenia plomby. To, či takéto poškodenie umožnilo v tomto prípade ovplyvniť meranie na číselníku, sa však ani následným vypočítaním znalca a ani ďalším dokazovaním objektívne zistiť nepodarilo, takže tvrdenie znalca, že cez poškodenie plomby by sa dalo zastaviť ozubené koleso meradla, ostalo iba v polohe hypotetickej možnosti, a nie odborného zistenia, keďže takúto možnosť znalec pri obhliadke meradla nevyskúšal a v dôsledku znehodnotenia plomby takúto skúšku už nebolo následne možné vykonať. Zdôraznila, že znalec nezistil manipuláciu s meradlom

v smere sfalšovania odtlačku plombovacích klieští a že v období, kedy malo dôjsť

k neoprávnenému odberu plynu, bol jeho odber na odbernom mieste žalovanej meraný.

V podrobnostiach vo vzťahu k tejto problematike poukázala na obsah písomnej záverečnej reči svojho právneho zástupcu zo dňa 24.09.2021, konkrétne jej časť na strane 2. Vyjadrila presvedčenie, že žalobca v spore dôkazné bremeno vo vzťahu k preukázaniu, že došlo

k odberu plynu určeným meradlom, na ktorom bolo porušené zabezpečenie proti neoprávnenej manipulácii, neuniesol.

2.3. Za nesprávny žalovaná označila právny názor súdu prvej inštancie, podľa ktorého je irelevantné, či objektívne k ovplyvneniu merania v dôsledku poškodenia plomby došlo, nakoľko škoda, zodpovednosť za vznik ktorej je objektívna, vzniká už samotným odberom zaznamenaným meradlom, na ktorom bolo porušené zabezpečenie, pričom nepokladá za podstatné ani rozlíšenie pojmov poškodenie plomby a porušenie zabezpečenia proti neoprávnenej manipulácii.

2.4. Uviedla, že právny názor prvoinštančného súdu je v rozpore so závermi, ku ktorým dospel Ústavný súd SR vo svojom náleze sp. zn. III. ÚS 114/2020 zo dňa 09.03.2021 vzťahujúcom sa k obdobnej sporovej veci. Ústavný súd SR v tomto náleze zastáva názor, že ani princíp objektívnej zodpovednosti neznamena, že podmienkou vzniku zodpovednosti za škodu nie je existencia samotnej škody, ale iba to, že na rozdiel od zodpovednosti subjektívnej nie je podmienkou vzniku zodpovednosti zavinenie škodcu či už vo forme úmyslu alebo nedbanlivosti. To však prevádzkovateľa distribučnej siete nezbuje povinnosti preukázať, že mu vznikla skutočná škoda, pričom samotný vznik škody nie je možné zamieňať so spôsobom jej určenia, pričom postup podľa § 82 ods. 3 ZoE možno aplikovať iba v prípade nemožnosti vyčíslieť skutočne vzniknutú škodu na základe objektívnych

a spoľahlivých podkladov. Skôr, než ale k takémuto výpočtu dôjde, je nevyhnutné mať vznik skutočnej škody preukázaný. Ústavný súd SR výslovne podotýka, že samotný neoprávnený zásah do zabezpečenia proti neoprávnenej manipulácii ešte automaticky neznamena, že meradlo je nefunkčné a jeho meranie je bez ďalšieho irelevantné, pričom žalobca musí preukázať nielen to, že došlo k porušeniu zabezpečenia proti neoprávnenej manipulácii (podľa jej názoru nepreukázal ani to), ale aj to, že v príčinnej súvislosti s ním došlo k škode. Podľa Ústavného súdu SR by bolo preto potrebné zisťovať, či meradlo vykazuje odchýlku proti norme, či je pozmenené, doplnené prostriedkami na jeho ovplyvňovanie alebo inak obídene. Zdôraznila, že v prejednávanej príprade nič také nebolo zistené, pričom ide o súčasť dôkazného bremena žalobcu.

2.5. Žalovaná ďalej uviedla, že dôkaz o tom, že v danom prípade k žiadnej škode nedošlo, poskytla už zdokumentovaním svojej predchádzajúcej spotreby odberu plynu meranej meradlom, ktoré v tomto čase nevykazovalo žiadne známky poškodenia a to predložením vyúčtovacích faktúr odberu plynu na odbernom mieste SKSPDISO10310003140 za obdobie rokov 2013 a 2014. Množstvo odobratého plynu za tieto roky nielenže je porovnateľné s odberom za obdobie od 11.12.2014 do 2.11.2015, ale na meradle, na ktorom malo byť údajne porušené zabezpečenie, je v inkriminovanom období zaznamenaný vyšší odber ako za predchádzajúce porovnateľné obdobia. V tejto súvislosti poukázala na to, že pre účely určenia čo najobjektívnejšej skutočnej škody pokladá Ústavný súd SR za relevantné okrem iného aj údaje o histórii predchádzajúcej spotreby na danom odbernom mieste.

2.6. Vychádzajúc z princípu, že pri náhrade škody spôsobenej neoprávneným odberom plynu sa nahrádza v prvom rade skutočná škoda a škoda určená prepočtom podľa osobitného predpisu sa použije iba v prípade, ak je nemožné vyčíslieť vzniknutú škodu (ak nejaká vôbec vznikla) na základe objektívnych a spoľahlivých podkladov, žalovaná vyjadrila presvedčenie, že v danom prípade podmienky na výpočet škody podľa vyhlášky č. 449/2012 Z.z. vôbec neboli dané. Použitie tejto vyhlášky vzhľadom na skutočnosť, že v danom prípade bola škoda vyčíslená za fiktívny odber, ktorý takmer trojnásobne prevyšuje reálne vykonaný odber za predchádzajúce obdobia, odporuje tiež princípu, že náhrada škody má plniť kompenzačnú a preventívnu funkciu a nie funkciu sankčnú, najmä keď prvoinštančný súd (podľa jej názoru bez relevantných dôvodov) neuznal z predložených nájomných zmlúv a výpovede svedka V. V. vyplývajúcu skutočnosť, že k odberu plynu na uvedenom odbernom mieste v období od 01.04. do 30.10. toho ktorého roka vôbec nedochádzalo, pretože plyn sa používal výlučne na vykurovanie a v tomto období sa objekty naviazané na odber plynu na označenom odbernom mieste vôbec nevykurovali. Podotkla, že žalobca skutkové okolnosti vyplývajúce z nájomných zmlúv a výpovede svedka V. V. ohľadne doby vykurovania vôbec nespochyboval a návrh na vykonanie ďalších dôkazov na ich preukázanie by vzhľadom na túto skutočnosť bol zjavne nadbytočný a ich vykonanie by bolo v rozpore so zásadami hospodárnosti a rýchlosti konania, ako aj s ustanovením § 151 ods. 1 CSP.

2.7. Žalovaná tiež poukázala na skutočnosť, že platby, ktoré vo forme záloh za odber plynu v inkriminovanom období, teda v období počas ktorého malo dochádzať k neoprávnenému odberu plynu, dodávateľovi plynu uhrádzala, jej nikdy neboli vrátené a vyúčtovacia faktúra týkajúca sa tohto obdobia nebola nikdy opravená. Ústavný súd SR pritom vo svojom náleze sp. zn. III. ÚS 114/2020 zo dňa 09.03.2021 s poukazom aj na závery vyplývajúce z rozsudku Najvyššieho súdu ČR č.k. 33Cdo/3287/2009 z 15.12.2011 zdôraznil, že od vypočítanej výšky škody je nutné odpočítať prípadné platby, ktoré odberateľ uhrádzal v období neoprávneného odberu. To sa však v jej prípade nestalo, keďže súd prvej inštancie ňou uhradené platby odberu plynu, ktoré jej späť neboli vrátené, nijako do svojho rozhodnutia nepremietol.

3.1. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovanej navrhol odvolaciemu súdu, aby rozsudok v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil. Stotožnil sa s právnymi závermi súdu prvej inštancie a vyjadril presvedčenie, že jednoznačne počas konania vymedzil svoj nárok na náhradu škody a konštantne počas celého konania preukazoval a preukázal vznik nároku na náhradu škody podľa § 82 ods. 1 písm. d) zákona č. 251/2012 Z.z. o energetike v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o energetike“). Zdôraznil, že táto právna úprava je vo vzťahu k skutočnostiam, ktoré je potrebné preukázať, dosť jednoznačná, keď stanovuje: „Neoprávneným odberom plynu je odber ... meraný určeným meradlom, na ktorom bolo porušené zabezpečenie proti neoprávnenej manipulácii, alebo určeným meradlom, ktoré nebolo namontované prevádzkovateľom siete“.

3.2. Žalobca zdôraznil, že ním preukázaný a deklarováný vznik nároku na náhradu škody podľa § 82 ods. 1 písm. d) Zákona o energetike je potrebné dôsledne odlišovať od nároku na náhradu škody, ktorý je upravený v § 82 ods. 1 písm. c) Zákona o energetike. Podľa tohto ustanovenia je neoprávneným odber plynu: „bez určeného meradla alebo s určeným meradlom, ktoré v dôsledku neoprávneného zásahu odberateľa nezaznamenáva alebo nesprávne zaznamenáva odber plynu“. Podľa názoru žalovanej bol on, žalobca, povinný preukázať aj zásah do meradla, vďaka ktorému nezaznamenávalo toto meradla odber plynu správne. Ak by hypoteticky žalobca preukazoval vznik nároku na náhradu škody podľa

§ 82 ods. 1 písm. c) Zákona o energetike, tak je pravdou, že by musel preukázať aj to, či meradlo nezaznamenávalo odber plynu správne. Lenže žalobca počas celého konania preukazoval a deklaroval vznik nároku na náhradu škody podľa § 82 ods. 1 písm. d) Zákona o energetike. O takto preukázanom nároku rozhodoval prvoinštančný súd, ktorý mu aj v časti žalovaného nároku vyhovel. Nie je preto zrejmé, z akého dôvodu by sa mal odvolací súd zaoberať predpokladmi vzniku nároku na náhradu škody podľa § 82 ods. 1 písm. c) Zákona o energetike tak, ako to namieta žalovaná vo svojom odvolaní. Tento odvolací dôvod požadujúci inú právnu kvalifikáciu nároku žalobca označil za nesprávny. Spor trvá od roku 2017, bol už predmetom konania na Krajskom súde v Trenčíne, ktorý vydal vo veci rozhodnutie 8Cob/69/2019 zo dňa 22.12.2020 (ďalej len „Rozhodnutie KS Trenčín“) a predmetom konania bol vždy nárok na náhradu škody podľa § 82 ods. 1 písm. d) Zákona o energetike.

3.3. Žalobca zdôraznil, že on v konaní preukázal, že na odbernom mieste žalovanej dochádzalo k odberu plynu s meradlom, na ktorom bolo poškodené zabezpečenie proti neoprávnenej manipulácii. Toto zabezpečenie proti neoprávnenej manipulácii sa inak označuje zjednodušene ako plomba. V rozsahu preukázania porušenia zabezpečenia proti neoprávnenej manipulácii poukázal najmä na znalecký posudok znalca Ing. Leška a jeho výsluch na pojednávaní. Skutočnosť, že meradlo malo porušené zabezpečenie proti neoprávnenej manipulácii, súd prvej inštancie správne vyhodnotil v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov.

3.4. K aplikácii žalovanou prezentovaného rozhodnutia Ústavného súdu SR žalobca uviedol, že uvedené rozhodnutie bolo predmetom diskusie na pojednávaní na súde prvej inštancie dňa 15.06.2021, pričom súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že toto rozhodnutie je v prejednávanej veci neaplikovateľné, nakoľko sa týka neoprávneného odberu zemného plynu, ktorý uskutočňovala fyzická osoba prostredníctvom meradla umiestnenom na jej pozemku. Išlo o tzv. odberateľa v domácnosti. Táto fyzická osoba využívala odoberaný plyn na osobnú spotrebu a nie na výkon podnikateľskej činnosti. Táto skutočnosť bola kľúčová pri posudzovaní Ústavným súdom SR. Ústavný súd SR v bode 49. svojho rozhodnutia uvádza: „Zvýšenú opatrnosť a vyvažovanie vo vzájomnom strete stojacich záujmov odberateľov plynu a PDS vyžaduje aj zohľadnenie tej skutočnosti, že odberatelia plynu v domácnostiach majú zároveň postavenie spotrebiteľov, pričom tomuto ich postaveniu by mal zodpovedať aj ich vzťah k PDS“. Ďalej na inom mieste v bode 51. rozhodnutia Ústavného súdu SR sa uvádza: „Pokiaľ je odberateľom spotrebiteľ podľa Občianskeho zákonníka, pričom jeho existujúce práva majú byť posilnené a zaručené, znamená to, že je nevyhnutné aj derivovaný vzťah medzi spotrebiteľom a PDS posudzovať optikou spotrebiteľského práva“ Opierajúc sa o spotrebiteľský náhľad na problematiku neoprávnených odberov následne Ústavný súd SR prichádza k svojim právnym záverom. Vzhľadom na tieto závery, je zrejmé, že tieto sledujú záujem na ochrane slabšej strany, spotrebiteľa. Dané závery však v žiadnom prípade nie je možné vzťahovať na vzťah žalobcu a žalovaného, ktorý je podnikateľským subjektom.

3.5. Žalobca zdôraznil že Ústavný súd SR vo svojom rozhodnutí nevyhlásil aplikáciu ustanovení vyhlášky MH SR č. 449/2012 Z.z. (ďalej len „Vyhláška“), ale konštatoval, že aj v prípadoch určovania výšky škody podľa Vyhlášky treba preukázať rozhodujúce okolnosti, z ktorých bude vyplývať predpokladaná škoda. Takýmito rozhodujúcimi okolnosťami sú najmä údaje o spotrebičoch nachádzajúcich sa v nehnuteľnosti, ktoré boli využívané na odber plynu a ich spotrebe a údaje o prevádzke týchto spotrebičov. Tieto skutočnosti Vyhláška zohľadňuje a sú zohľadnené aj žalobcom, keďže pri výpočte škody sa použili spotrebiče nachádzajúce sa na odbernom mieste, riadne zdokumentované pri kontrole odberného miesta a ich spotreby, ktoré sú zachytené vo fotodokumentácii, zápise a montážnom liste. Údaje o spotrebičoch nachádzajúcich sa na odbernom mieste žalovanej nie sú medzi stranami sporné. Do úvahy sa pri výpočte škody podľa vyhlášky berú len denné doby ich prevádzky stanovené Vyhláškou, ktoré však nie sú v trvaní 24 hodín denne. V tejto súvislosti potom neobstojí argumentácia uvedená v odôvodnení rozhodnutia Ústavného súdu SR, v zmysle ktorého sa na základe fiktívneho výpočtu dochádza k zisteniu maximálneho množstva odobratého plynu, pričom sa má vychádzať z maximálnych možných hodnôt odberu a jeho nepretržitého trvania. Takáto právna úprava platila v minulosti Českej republike, no neplatí v Slovenskej republike (pozn. na Slovensku platila len pri určitej kategórii odberateľov a iba do 31.08.2012). Nie je možné argumentovať ani tým, že sa majú od vypočítavanej výšky škody odpočítavať prijaté platby (napr. vo forme záloh), ktoré uhradil odberateľ v období neoprávneného odberu, pretože odberateľ zálohové platby neuhrádza a neuhrádzal žalobcovi, ale inému

subjektu (pozn. jeho dodávateľovi zemného plynu) a teda od sumy predstavujúcej výšku spôsobenej škody nie je možné odpočítať platby, ktoré ten, kto za škodu zodpovedá, platil inému subjektu ako poškodenému.

3.6. Žalobca ďalej vo svojich úvahách ohľadne aplikovateľnosti predmetného rozhodnutia Ústavného súdu SR poukázal na to, že argumentácia týkajúca sa nefunkčnosti meradla neobstojí a že Ústavný súd SR sa vôbec nezaoberal už existujúcou (a rozsiahlou) rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý sa s danou otázkou vysporiadal. Podľa názoru žalobcu to, či meradlo zaznamenávalo spotrebu nesprávne alebo ju nezaznamenávalo vôbec, je pri odbere plynu podľa ustanovenia § 82 ods. 1 písm. d) ZoE,

t.j. odbere plynu meradlom, na ktorom bolo porušené zabezpečenie proti neoprávnenej manipulácii, irelevantné, nakoľko v prípade odberu plynu meradlom, ktoré nezaznamenávalo, alebo nesprávne zaznamenávalo spotrebu zemného plynu (pozn. teda pri odbere podľa § 82 ods. 1 písm. c) ZoE), ide o samostatnú skutkovú podstatu neoprávneneho odberu plynu, ktorá so skutkovou podstatou neoprávneneho odberu plynu podľa ustanovenia § 82 ods. 1 písm. d) ZoE nesúvisí. Argumentácia obsiahnutá v bode 61. rozhodnutia Ústavného súdu SR teda neobstojí a nie je použiteľná, keďže podľa nej by mali byť dve samostatné skutkové podstaty neoprávnenej manipulácie by sa mala skúmať a preukazovať aj skutočnosť, že meradlo nesprávne zaznamenávalo odber plynu a takýmto spôsobom meraný/nemeraný odber bol vykonaný odberateľom), čo však odporuje zneniu ZoE. Vyššie uvedená argumentácia obsiahnutá v bode 61 rozhodnutia Ústavného súdu SR zároveň odporuje odôvodneniu rozhodnutia v inej jeho časti (pozn. body 46 a 48 odôvodnenia), v ktorých Ústavný súd SR potvrdil objektívnu zodpovednosť odberateľa za škodu spôsobenú neoprávnenej manipuláciou zemného plynu, a teda to, že nie je potrebné preukazovať a skúmať, či porušenie zabezpečenia proti neoprávnenej manipulácii vykonal samotný odberateľ. Zákaz výkladu contra legem je jednou zo základných zásad, ktorú je potrebné aplikovať pri interpretácii práva. Tak, ako Ústavný súd SR správne konštatoval, náhrada škody v prípadoch neoprávnenej manipulácie plynu má plniť nielen funkciu kompenzačnú, ale aj funkciu preventívnu. Vzhľadom na nevyhnutné pôsobenie aj preventívnej funkcie náhrady škody, nie je možné určovať výšku škody podľa predošlých spotrieb na odbernom mieste odberateľa. Takýto údaj jednak nepredstavuje údaj skutočne odobratom množstve plynu odberateľom

v období neoprávnenej manipulácie plynu (viď opäť rozsiahla judikatúra NS SR) a jednak by aplikácia údajov o predošlých spotrebách na odbernom mieste v súvislosti s určením výšky škody absolútne poprela preventívnu funkciu náhrady škody v danom prípade. Ak by totiž odberateľ v prípade, ak je u neho neoprávnenej manipulácie plynu zistený, mal zaplatiť len za množstvo plynu, ktoré odoberal v minulosti (pozn. pred obdobím neoprávnenej manipulácie), nijakým spôsobom by to nepôsobilo preventívne a žiadneho odberateľa by to neodradilo od odberu plynu spôsobom, ktorý ZoE označuje za neoprávnenej. V takom prípade by bolo naopak výhodné odoberať plyn neoprávnene (pozn. „ak mi na to príde, zaplatím aj tak len priemernú spotrebu z minulosti“) a takýto prístup by v dôsledku „výhodnosti“ neoprávnenej manipulácie, mohol viesť až k možnému kolapsu siete alebo jej časti, na riadnom fungovaní ktorej a riadnej distribúcii plynu existuje verejný záujem. Podľa názoru žalobcu si Ústavný súd SR v odôvodnení svojho rozhodnutia odporuje, keď najskôr potvrdzuje prax všeobecných súdov ohľadom objektívnej zodpovednosti v bode 44. a následne v bode 61. spája skutkovú podstatu podľa § 82 ods. 1 písm. d) so skutkovou podstatou podľa písm. e) ZoE, kde sa vyžaduje subjektívna zodpovednosť. Taktiež v bode 38. Ústavný súd SR tvrdí,

že nakoľko je vzťah medzi odberateľom a prevádzkovateľom distribučnej siete občianskoprávnym vzťahom, majú strany sporu rovnaké postavenie. V bode 51. následne tvrdí, že uvedené subjekty nemajú rovnaké postavenie a na odberateľa v domácnosti je potrebné hľadieť ako na spotrebiteľa. Teda priznáva zvýšenú právnu ochranu osobe, ktorá porušila zákonnú povinnosť.

3.7. Žalobca poukázal na to, že požiadavka vnútornej bezrozpornosti súdnych rozhodnutí je podľa rozhodovacej praxe Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) integrálnou súčasťou práva na spravodlivý proces. Aj samotný Ústavný súd SR sa v inej svojej rozhodovacej činnosti prikláňa k tomu, že súdne rozhodnutia majú byť vnútorne bezrozporné, keď kladie požiadavku na rozhodovaciu činnosť súdu, „jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver“ napr. I. ÚS 243/07,

I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08. V tejto súvislosti uviedol, že v danom spore nie je potrebné vysporiadať sa s dôsledkami žalovanou označeného rozhodnutia Ústavného súdu SR, lebo to je vzhľadom na odlišné postavenie strán sporu v prejednávanej veci neaplikovateľné, nakoľko žalovaná nie je spotrebiteľ

ani odberateľ zemného plynu v domácnosti. Napokon poukázal na skutočnosť, že Ústavný súd SR automaticky neaplikuje vyššie označené rozhodnutie na obdobné veci; naopak prikláňa sa ustálenej rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky. Do pozornosti súdu dal rozhodnutia Ústavného súdu SR vo veci II. ÚS 207/2021-10 zo dňa 21.04.20214 a rozhodnutie II. ÚS 319/2021 zo dňa 16.06.2021.

3.8. Žalobca tiež zdôraznil, že súd prvej inštancie bol pri rozhodovaní viazaný rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne ako odvolacieho súdu. Odvolací súd v bode 12. svojho uznesenia odkázal na závery rozhodnutia Najvyššieho súdu SR publikovaného v Zbierke súdnych rozhodnutí pod č. 45/2019 (5Obdo/32/2018), v ktorom sa okrem iného konštatuje: „Pri neoprávnenom odbere plynu s meradlom, na ktorom bolo porušené zabezpečenie proti neoprávnenej manipulácii, škoda vzniká samotným odberom plynu. Údaje z takéhoto meradla nie sú objektívnym a spoľahlivým podkladom pre vyčíslenie skutočne vzniknutej škody, preto treba pri jej vyčíslení použiť spôsob ustanovený všeobecne záväzným právnym predpisom.“ Súd prvej inštancie tento záväzný právny názor aplikoval a dospel

k výroku rozhodnutia, ktorý je uvedený v napadnutom rozsudku. Vychádzal pritom zo zisteného skutkového stavu, ktorý už druhýkrát vyhodnotil rovnako, keď aj vo svojom skoršom rozsudku zo dňa 20.06.2019 konštatoval v bode 26., že: „Zabezpečenie proti neoprávnenej manipulácii bolo porušené - mechanicky poškodené.“ Žalobca je preto názoru, že by odvolací súd nemal prihliadať na odvolací dôvod žalovanej, ktorý namieta nesprávne zistený skutkový stav, keďže ten už bol predmetom prieskumu v odvolacom konaní.

K údajnému neodoberaniu plynu žalovanou v období od 01.04. do 30.10.2014, keď sa podľa názoru žalovanej podarilo preukázať znížený počet dní neoprávneného odberu zemného plynu oproti výpočtu žalobcu, žalobca poukázal na to, že žalovaná pre túto svoju argumentáciu hľadá oporu v ustanovení § 1 ods. 9 Vyhlášky, ktorá stanovuje: „Ak v prípadoch neoprávneného odberu plynu s meradlom, ktoré nesprávne zaznamenávalo alebo nezaznamenávalo odber plynu alebo na ktorom bolo porušené zabezpečenie proti neoprávnenej manipulácii, nemožno zistiť dobu trvania neoprávneného odberu plynu, odber plynu sa účtuje odo dňa, ku ktorému bol na predmetnom mieste prevádzkovateľom siete vykonaný posledný fyzický odpočet určeného meradla predchádzajúci dňu zistenia neoprávneného odberu plynu, nie však viac ako 12 mesiacov odo dňa zistenia neoprávneného odberu.“ Žalovaná však interpretuje uvedené znenie vyhlášky nesprávne. Hypotéza „nemožno zistiť dobu trvania neoprávneného odberu plynu“ sa viaže k tomu, že žalobca nemá možnosť presne určiť moment, kedy došlo k porušeniu zabezpečenia proti neoprávnenej manipulácii. Citované znenie však nedáva žalovanej možnosť znížiť počet dní neoprávneného odberu

s poukazom na to, že sa mu údajne podarilo preukázať, že určitú časť obdobia nehnuteľnosti nevyužívala. Platí pritom, že ak by bolo možné presne určiť počet dní neoprávneného odberu, tak sa § 1 ods. 9 Vyhlášky neaplikuje, ale sa použije počet dní neoprávneného odberu, ktorý možno vierohodne preukázať. Takáto situácia však nenastala. Vzhľadom na doposiaľ vykonané dokazovanie však počet dní neoprávneného odberu nemožno zistiť a teda sa § 1 ods. 9 Vyhlášky uplatní, pričom dni neoprávneného odberu je 327. Začiatok neoprávneného odberu určený na 11.12.2014, t.j. od posledného fyzického odpočtu, nikdy žalovaná nerozporovala. Posledný deň neoprávneného odberu určený na 02.11.2015 žalovaná taktiež počas celého konania nerozporovala. Možnosť akokoľvek krátiť toto obdobie z ustanovenia

§ 1 ods. 9 Vyhlášky nevyplýva. Okrem uvedeného, z dôkazov predložených žalovanou nevyplýva nevyužívanie plynu v predmetnej nehnuteľnosti. Žalovaná totiž v tomto ohľade argumentuje predloženými nájomnými zmluvami pre priestory, v ktorých bol realizovaný neoprávnený odber. Avšak skutočnosť, že nemal na základe zmluvy žalovaný zmluvnú povinnosť vykurovať predmetné priestory ešte neznamená, že priestory nevykuroval. Z uvedeného je zrejmé, že ustanovenie § 1 ods. 9 Vyhlášky nie je možné vykladať takým spôsobom, ako navrhuje žalovaná, t.j. nezahŕňa možnosť skracovať obdobie neoprávneného odberu plynu na základe ňou predložených dôkazov o nevyužívaní nehnuteľnosti. Dokonca ani pri uplatnení tejto nesprávnej právnej argumentácie nie je možné považovať za správnu ani za logickú interpretáciu dôkazu, nájomných zmlúv, podľa ktorej existencia zmluvného záväzku nasvedčuje tomu, že odber plynu na odbernom mieste určitý čas neprebíhal.

4. Ďalšie písomné podania strán odvolaciemu súdu neboli doručené.

5. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec v intenciách ustanovení § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“),

t. j. v medziach podaného odvolania a jeho dôvodov.

6. V zmysle ustanovenia § 385 ods. 1 CSP nebolo potrebné na prejednanie odvolania žalovanej nariadovať pojednávanie, pretože nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a ani to nevyžadoval dôležitý záujem.

7. Podľa § 378 ods. 1 CSP na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

8. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Odvolací súd je v zásade viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

10. Žalovaná v odvolaní namietala odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP, teda že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil.

11. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplývajú z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkov logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

12. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

13. Po preskúmaní veci odvolací súd zistil, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné.

14. Za aplikácie § 380 ods. 2 CSP posudzoval odvolací súd v prvom rade z úradnej povinnosti, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou, ktorá sa týka procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci, a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP. Vychádzajúc z obsahu súdneho spisu možno konštatovať, že súd prvej inštancie dodržal v konaní procesné predpisy upravujúce procesný postup o povinnom poučení strany v spore o procesných právach a o procesných povinnostiach, o predvolávaní na nariadené pojednávanie za účelom prejednania veci, pri vykonávaní dokazovania a procesný postup pred skončením dokazovania.

15. Odvolací súd po preskúmaní veci zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na správne zistenie skutkového stavu veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne vyložil. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uviedol, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých vychádzal a ako ich vyhodnotil a ako vec právne posúdil. Prijaté závery vysvetlil spôsobom, z ktorého je zrejmé, akými úvahami sa riadil. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu zodpovedá kritériám riadneho odôvodnenia rozsudku podľa § 220 ods. 2 až 4 CSP.

16. Námietky žalovanej, uvedené v odvolaní, boli v zásade totožné s námietskami, ktoré uplatnila pred súdom prvej inštancie, a ktorými sa súd prvej inštancie zaoberal, správne a vyčerpávajúco sa s nimi vysporiadal a nemohli privediť zmenu napadnutého rozsudku. Ani v odvolacom konaní neboli tvrdené a ani preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Z tohto dôvodu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie. a v podrobnostiach na ne v zmysle § 387 ods. 2 CSP poukazuje.

17. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie a vo vzťahu k odvolacím námietkam žalovanej odvolací súd dodáva nasledovné:

18. Pokiaľ žalovaná v odvolaní namietala nesprávnosť skutkových zistení prvoinštančného súdu, podľa ktorých došlo na meradle odberu plynu na jej odbernom mieste k porušeniu zabezpečenia proti neoprávnenej manipulácii, pričom vychádzal zo znaleckého posudku znalca Ing. Petra Lešku, a to bez toho, aby sa ďalej zaoberal tým, či takéto porušenie zabezpečenia umožnilo ovplyvniť meranie na číselníku, a tiež aby zohľadnil skutočnosť, že znalec nezistil manipuláciu s meradlom falšovaním odtlačku plombovacími kliešťami a nebolo ani preukázané, že v období, kedy malo dôjsť k neoprávnenému odberu plynu, bol odber na odbernom mieste meraný, odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že v predmetnom spore si žalobca uplatnil nárok na náhradu škody spôsobenej neoprávneným odberom plynu podľa § 82 ods. 1 písm. d/ zák. č. 251/2012 Z. z. o energetike. V zmysle citovaného ustanovenia je rozhodujúce samotné porušenie zabezpečenia proti neoprávnenej manipulácii plynu na meradle, pričom je irelevantné, či bolo meradlo funkčné alebo nefunkčné, prípadne, či zaznamenávalo skutočný alebo nižší odber plynu. Relevantné je to, že odberateľ plynu v rozhodnom období odoberal plyn prostredníctvom meradla s porušeným zabezpečením proti neoprávnenej manipulácii, ako správne dôvodil aj súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku. K uvedeným právnym záverom opakovane dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky nielen vo svojom uznesení zo dňa 29. novembra 2018 sp. zn. 5Obdo/32/2018 zverejnenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 5/2019 vo veciach obchodnoprávných pod č. 45, ale následne napríklad aj v uznesení zo dňa 30.11.2022 sp. zn. 2Obdo/71/2021.

19. K argumentácii žalovanej o nesprávnosti právneho názoru súdu prvej inštancie, podľa ktorého je právne bezvýznamné, či objektívne došlo k ovplyvneniu merania v dôsledku poškodenia plomby, nakoľko škoda, zodpovednosť za vznik ktorej je objektívna, vzniká už samotným odberom zaznamenávaním meradlom, na ktorom bolo porušené zabezpečenie proti neoprávnenej manipulácii, pričom prvoinštančný súd podľa žalovanej nesprávne - v rozpore so závermi, ku ktorým dospel Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom náleze sp. zn. III. ÚS 114/2020 zo dňa 09.03.2021 vzťahujúcim sa k obdobnej sporovej veci - nepokladal za podstatné ani rozlíšenie pojmov poškodenie plomby a porušenie zabezpečenia proti neoprávnenej manipulácii, a bez preukázania vzniku skutočnej škody akceptoval jej vyčíslenie žalobcom podľa vyhlášky č. 449 /2012 Z. z., odvolací súd opätovne poukazuje na závery vyslovené v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29.11.2018 sp. zn. 5Obdo/32/2018.

20. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo vyššie citovanom rozhodnutí zdôraznil, že „V prípade odberu plynu meradlom, na ktorom je porušené zabezpečenie proti neoprávnenej manipulácii, vzniká žalobcovi ako prevádzkovateľovi distribučnej siete škoda, keďže dochádza k zmenšeniu jeho majetku o hodnotu odobratého množstva zemného plynu žalovaným. Za skutočnú škodu je potrebné považovať aj náklady, ktoré žalobca musel v súvislosti s neoprávneným odberom plynu vynaložiť a ktoré by mu inak nevznikli. Pre prípad, kedy skutočnú škodu nie je možné určiť inými relevantnými prostriedkami, zákon splnomocnil príslušné ministerstvo, aby všeobecne záväzným predpisom určilo náhradný spôsob výpočtu výšky škody spôsobenej neoprávneným odberom plynu, a vydalo vyhlášku, ktorou sa ustanoví spôsob výpočtu škody spôsobenej neoprávneným odberom plynu.“

21. Najvyšší súd Slovenskej republiky ďalej vo svojom uznesení poukázal na to, že: „Pre určenie skutočne spôsobenej škody v zmysle množstva odobratého plynu v prípade neoprávnených odberov plynu by prevádzkovateľ distribučnej siete, z ktorej bol plyn neoprávnene odobratý, musel poznať presné množstvo takto odobratého zemného plynu. V zmysle ust. § 19 zákona

číslo 142/2000 Z. z. o metrológii a o zmene a doplnení niektorých zákonov je možné určené meradlá používať na daný účel, len ak majú platné overenie, ak sa toto vyžaduje, teda záväzný (jednoznačný) údaj o spotrebe môže poskytnúť výlučne plynomer s platným overením. Podľa tohto ustanovenia na určenie množstva odobratého plynu nie je možné použiť údaje z meradla, na ktorom bola porušená plomba (overovacia/zabezpečovacia značka). Objektívnym a spoľahlivým podkladom, ktorý zákon v odseku 3 ustanovenia § 59 ZoE predpokladá, t.j. podkladom, na základe, ktorého by bolo možné presne zistiť odberateľom spotrebované množstvo plynu počas rozhodného obdobia (t.j. výšku skutočnej škody), nemôže byť ani údaj o spotrebe na odbernom mieste za predchádzajúce obdobie, keďže toto neznamena automaticky rovnaký odber za obdobie zisťované .

22. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo vyššie citovanom rozhodnutí dospel k záveru že: „Pokiaľ teda nie je možné určiť skutočne odobraté množstvo plynu v rozhodnom období spôsobom, ktorý neodporuje zákonu, a teda nemožno spoľahlivo určiť výšku skutočne spôsobenej škody v prípade odberu plynu meradlom, na ktorom bolo porušené zabezpečenie proti neoprávnenej manipulácii, je potrebné túto výšku určiť spôsobom ustanoveným zákonom, a to za použitia na to vypracovaného podzákonného predpisu, ktorý zároveň zohľadňuje existenciu konkrétnych spotrebičov nachádzajúcich sa v nehnuteľnosti, v ktorej k odberu plynu dochádzalo a ich skutočnú spotrebu.“

23. V rozhodnutí zo dňa 30. novembra 2022 sp. zn. 2Obdo/71/2021 týkajúceho sa problematiky určovania výšky škody za neoprávnený odber plynu Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôraznil, že nakoľko otázka aplikácie vyhlášky pri určovaní výšky škody za neoprávnený odber plynu bola už v rozhodovacej praxe dovolacieho súdu zodpovedaná vo viacerých jeho rozhodnutiach (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 13.06.2019 sp. zn. 3Obdo/49/2018, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.09.2019 sp. zn. 3Obdo/49/2019, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.05.2020 sp. zn. 5Obdo/76/2019), s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 06.03.2017 sp. zn. 3Cdo/6/2017 a na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 06.10.2020 č. k. I. ÚS 115/2020 publikovaný v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 33/2020, ide o ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej nemá dôvod sa odchýliť. Uviedol tiež, že z opatrnosti považoval za potrebné vyjadriť sa k nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 09.03.2021 č. k. III. ÚS 114/2020-81 (na ktorý poukazovala žalovaná v tomto spore vo svojom odvolaní - pozn. odvolacieho súdu), pričom z jeho vyjadrenia vyplynulo že predmetný nález ústavného súdu sa týka právneho vzťahu medzi odberateľom plynu, ktorým je spotrebiteľ podľa Občianskeho zákonníka a PDS, a z tohto dôvodu nie je plne aplikovateľný v sporoch, v ktorých odberateľom plynu dopúšťajúcim sa neoprávneného odberu plynu nie je spotrebiteľ, ale podnikateľ - osoba, ktorá podniká na základe živnostenského oprávnenia.

24. Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti konštatuje správnosť záveru prvoinštančného súdu o zodpovednosti žalovanej za škodu vzniknutú žalobcovi neoprávneným odberom zemného plynu na odbernom mieste žalovanej určeným meradlom, na ktorom bolo porušené zabezpečenie proti neoprávnenej manipulácii s poukazom na ustanovenie § 82 ods. 1 písm.d/ zák.č. 251/2012 Z.z. o energetike v znení neskorších predpisov. Pokiaľ ide o výpočet náhrady škody, odvolací súd odkazuje na odseky 31. až 34. odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorých súd prvej inštancie podrobne uviedol, z akých podkladov vychádzal pri určení výšky škody a z akých dôvodov neakceptoval námietky žalovanej proti vyčísleniu škody.

25. Čo sa týka námietky žalovanej, že súd prvej inštancie pri určení počtu dní neoprávneného odberu neuznal bez relevantných dôvodov ako dôkaz obsah nájomnej zmluvy, z ktorej vyplývalo, že v priestoroch sa vykurovalo len v období od 31.10. do 31.03. toho ktorého roku, odvolací súd zhodne s prvoinštančným súdom konštatuje, že len z obsahu nájomnej zmluvy nebolo možné vyvodiť bez akýchkoľvek pochybností záver o tom, že v období od 01.04. 2015 do 31.10.2015 k neoprávnenému odberu plynu na odbernom mieste žalovanej nedochádzalo.

26. Pokiaľ žalovaná v odvolaní namietala, že prvoinštančný súd pri rozhodovaní o nároku žalobcu nezohľadnil platby ňou uhradené za odber plynu, ktoré jej neboli vrátené, odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že žalobca je subjektom odlišným od dodávateľa plynu, s ktorým mala žalovaná zmluvný vzťah. Medzi žalobcom a žalovanou nebol a nie je žiaden zmluvný vzťah, ktorý by sa týkal dodávok a odberu plynu, a preto na započítanie nároku žalobcu na náhradu škody s platbami poukázanými

žalovanou jej zmluvnému partnerovi ako dodávateľovi plynu neboli splnené zákonom stanovené podmienky.

27. Po preskúmaní obsahu spisu odvolací súd konštatuje, že rozsudok súdu prvej inštancie je v časti napadnutej odvolaním žalovanej vecne správny a táto vecná správnosť predstavuje správnu aplikáciu a interpretáciu právnych noriem na základe správne a dostatočne zisteného skutkového stavu. Odvolací súd v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie rozsudku prvoinštančného súdu a na jeho právne posúdenie. Žalovaná v odvolaní neuviedla žiadne také skutočnosti, ktoré by neprezentovala v konaní pred súdom prvej inštancie, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal a ktoré by mohli mať vplyv rozhodnutie odvolacieho súdu. Žalovanou uplatnené podstatné odvolacie tvrdenia, totožné s tými, ktoré uviedla už v konaní pred súdom prvej inštancie, nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní a v právnom posúdení veci prvoinštančným súdom, preto odvolací súd rozsudok v napadnutej časti potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP s tým, že sa v celom rozsahu stotožňuje s jeho odôvodnením a v podrobnostiach naň odkazuje.

28. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanej v rozsahu 100 % vzhľadom na plný úspech žalobcu v odvolacom konaní.

29. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) :

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).